

РОБЪРТ ШЕКЛИ

БИТКАТА

Превод от английски: Васил Димитров, 1990

chitanka.info

Върховният главнокомандващ Фетърър стремително влезе в оперативната зала и изкомандва:

— Свободно!

Тримата му генерали послушно застанаха свободно.

— Нямаме излишно време — каза Фетърър, поглеждайки часовника си. — Да повторим още веднъж предварителния план на сражението.

Той се доближи до стената и разгърна гигантска карта на Сахара.

— Съгласно най-достоверната топологична информация, получена от нас, Сатаната смята да изведе силите си на повърхността в този пункт. — Той мушна картата с дебелия си пръст. — В първата линия ще бъдат дяволите, демоните, вампирите и останалите от този клас. Десният фланг ще се командва от Велиал, левият — от Велзевул. Негово Сатанинско Величество ще оглави центъра.

— Намирисва на средновековие — промърмори генерал Дел.

Влезе адютантът на генерал Фетърър. Лицето му светеше от щастие при мисълта за Обещаното Свише.

— Сър — каза той, — свещеникът отново е дошъл.

— Благоволете да застанете мирно — строго каза Фетърър. — Все още ни предстои да се сражаваме и да победим.

— Слушам, сър — отвърна адютантът и се изпъна. Радостта върху лицето му поугасна.

— Свещеникът, хм? — Върховният главнокомандващ Фетърър замислено размърда пръстите си.

След Пришествието, след като стана известно, че идва Последната битка, тружениците на световната религиозна нива станаха истинско наказание. Те престанаха да се ядат помежду си, което само по себе си бе похвално, и поискаха да вземат в свои ръце воденето на войната.

— Изгонете го — каза Фетърър. — Той знае, че сега разработваме плана на Армагедон.

— Слушам, сър — отговори адютантът, козирува, рязко се обърна и излезе, удряйки крак.

— Да продължим — каза Върховният главнокомандващ Фетърър. — Във втория ешелон Сатаната е разположил разкаялите се грешници и различните стихийни сили на злото. Като бомбардировачи

ще влязат в действие падналите ангели. Ще ги посрещнат роботите прехващачи на генерал Дел.

Генерал Дел мрачно се усмихна.

— След установяване на контакт с противника автоматичните танкови корпуси на генерал Мак Фи ще се насочат към центъра му, поддържани от роботопехотата на генерал Онгин — продължи Фетърър. — Дел ще ръководи водородната бомбардировка на тиловете, която трябва да се проведе максимално масирано. Според необходимостта аз ще въвеждам в различни бойни пунктове механизиранията кавалерия.

Адютантът се върна и се изпъна в стойка мирно.

— Сър — каза той, — свещеникът отказа да си върви. Заяви, че непременно трябва да поговори с вас.

Върховният главнокомандващ Фетърър като че ли искаше да каже „не“, но се поколеба. Помни си все пак, че това е Последната Битка и че тружениците на религиозната нива имат някакво отношение към нея. И реши да отдели на свещеника пет минути.

— Поканете го да влезе — каза той.

Свещеникът бе с обикновени сако и панталони, показващи, че идва не като представител на някаква конкретна религия. Умореното му лице излъчваше решителност.

— Генерале — каза той, — дошъл съм при вас като представител на всички труженици на световната религиозна нива — падрета, равини, мули, пастори и всички останали. Ние молим за вашето разрешение, генерале, да участваме в Битката Господна.

Върховният главнокомандващ Фетърър нервно забарабани с пръсти по бедрото си. Предпочиташе да остане в добри отношения с тези хора. Дори на него — Върховния главнокомандващ, нямаше да му навреди, ако в необходимия момент кажат някоя добра дума за него...

— Разберете ме — мрачно започна Фетърър. — Аз съм генерал и ми предстои да ръководя битката...

— Но това е Последната Битка — прекъсна го свещеникът. — В нея подобава да участват хора.

— Но те и участват в нея — отговори Фетърър. — Чрез своите представители, военните.

Свещеникът го изгледа със съмнение. Фетърър продължи:

— Нали не искате битката да бъде загубена? Да победи Сатаната?

— Разбира се, че не — промърмори свещеникът.

— В такъв случай нямаме право да рискуваме — заяви Фетърър.
— Всички правителства са съгласни с това, нали? Да, разбира се, би било много приятно да въведем в Армагедон масирани човешки сили. Твърде символично ще бъде. Но бихме ли могли в такъв случай да сме уверени в победата?

Свещеникът се опита нещо да възрази, но Фетърър бързо продължи:

— Не ни е известна силата на сатанинските пълчища. Длъжни сме да хвърлим в боя най-доброто, което имаме. А това означава автоматични армии, работи прехващачи, роботизирани танкове, водородни бомби.

Свещеникът изглеждаше много разстроен.

— Но в това има нещо недостойно — каза той. — Нима не можете да включите в плановете си и хора?

Фетърър обмисли молбата, но не можеше да я изпълни. Детайлно разработеният план на сражението беше съвършен и осигуряваше сигурна победа. Въвеждането на крехкия човешки материал можеше само да развали цялата работа. Никаква жива плът не би издържала грохота на атакуващите механизми, високите енергии, пронизващи въздуха, всепоглъщащата сила на огъня. Всеки човек би загинал още на стотици километри от бойното поле, без изобщо да види врага.

— Страхувам се, че това е невъзможно — каза Фетърър.

— Мнозина — сурово произнесе свещеникът — смятат, че е било грешка поверяването на Последната Битка на военните.

— Извинете — бодро възрази Фетърър, — това са пораженски дрънканици. С ваше позволение... — той показа вратата и свещеникът излезе опечален.

— Ах, тези цивилни — въздъхна Фетърър. — И така, господа, готови ли са войските ви?

— Готови сме да се сражаваме за Него — развълнувано произнесе генерал Мак Фи. — Отговарям за всеки автоматичен войник под мое ръководство. Металът им блести, релетата им са подменени,

акумулаторите им са напълно заредени. Сър, те буквално не могат да чакат повече.

Генерал Онгин се отърси от мислите си.

— Сухопътните войски са готови, сър.

— Въздушните сили са готови — каза генерал Дел.

— Отлично — обобщи генерал Фетърър. — Останалите приготовления също са привършени. Телевизионното предаване за населението на цялото земно кълбо е осигурено. Никой — нито богат, нито беден — няма да бъде лишен от зрелището Последната битка.

— А след битката... — започна генерал Онгин и замълча, поглеждайки Фетърър.

Фетърър се намръщи. Не знаеше какво трябва да каже след битката. С това по всяка вероятност би трябвало да се заемат религиозните учреждения.

— Сигурно ще бъде организиран тържествен парад или нещо от този род — отвърна той неопределено.

— Имате предвид, че ще бъдем представени... на Него? — попита генерал Дел.

— Не знам със сигурност — отвърна Фетърър, — но е твърде вероятно. Нали все пак... Разбирате какво искам да кажа.

— Но с каква униформа трябва да бъдем? — объркано попита генерал Мак Фи. — Какво се предписва в такива случаи?

— Какво носят ангелите? — обърна се Фетърър към Онгин.

— Не знам — отвърна той.

— Бели дрехи? — предположи генерал Дел.

— Не — твърдо отсече Фетърър. — Ще облечем парадна униформа, но без ордените.

Генералите кимнаха. Това отговаряше на случая.

И ето най-после дойде времето.

Силите на Ада се придвижваха през пустинята във великолепен боен строй. Адските флейти врецяха, отекваха кухите барабани, изпращайки напред призрачно войнство. Вдигайки заслепяващи облаци пясък, танковете автомати на генерал Мак Фи се хвърлиха срещу сатанинския враг. Роботизираните бомбардировачи на Дел с писък се издигаха във висините, обсипвайки с бомби легионите от

погубени души. Фетърър смело хвърли в боя механичната си кавалерия. В този хаос потъна роботопехотата на генерал Онгин и металът направи всичко, на което е способен.

Ордите на адските сили се врязаха в строя, разкъсвайки на парчета танкове и роботи. Автоматичните механизми умираха мъжествено, защитавайки всяка педя земя. Бомбардировачите на Дел рухваха от небето под ударите на падналите ангели, които бяха предвождани от Мархозий, чиито драконови крила образуваха смерчове във въздуха.

Оредялата верига от роботи издържа натиска на гигантските зли духове, които ги унищожаваша, пораждайки ужас в сърцата на телевизионните зрители, които не можеха да откъснат очаровани очи от екраните. Роботите се биеха като мъже, като герои, опитвайки се да отблъснат силите на Ада.

Астарот издаде заповед и Бегемот трмаво се хвърли в атака. Велиал начело на група дяволи се стовари върху разколебалия се ляв фланг на генерал Фетърър. Металът пищеше, електроните виеха в агония, неиздържайки този натиск.

На хиляди километри зад фронта генерал Фетърър бършеше с трепереща ръка изпотеното си чело, но въпреки това спокойно и хладнокръвно издаваше разпореждания какви бутони да бъдат натиснати и кои лостове да бъдат преместени. И великолепната армия не излъга очакванията му. Смъртно повредените роботи се изправяха на крака и продължаваха да се сражават. Разбити, съкрушени, разкъсани на парчета от развилнелите се дяволи, роботите все пак успяха да задържат позицията си. И тогава в контраатаката бе хвърлен Петият корпус на ветераните и вражеският фронт бе разкъсан.

На хиляди километри зад огнената линия генералите ръководеха преследването.

— Битката е спечелена — прошепна Върховният главнокомандващ Фетърър, откъсвайки се от телевизионния екран. — Поздравявам ви, господа.

Генералите уморено се усмигнаха.

Те се гледаха един друг и радостно се разшумяха. Армагедон бе спечелен и силите на Сатаната бяха победени.

Но на телевизионните им екрани ставаше нещо.

— Как! Та това... това... — започна генерал Мак Фи и млъкна.

Защото по бойното поле между купчините изкривен и разкъсан метал шестваше Благодатта.

Генералите мълчаха.

Благодатта докосна обезобразените роботи.

И роботите се размърдаха из цялата димяща пустиня. Смачканите, обгорели, разтопени парчета метал се възстановяваха.

И роботите се изправиха на крака.

— Мак Фи — прошепна Върховният главнокомандващ Фетърър, — натиснете нещо — нека те поне падат на колене.

Генералът натисна, но дистанционното управление не работеше.

А роботите вече се възнесяха в небесата. Обкръжаваха ги ангелите господни и роботизираните танкове, автоматичните бомбардировачи и роботопехотата се издигаха все по-високо и по-високо.

— Той ги взима в рая! — истерично извика Онгин. — Той взима в рая роботите.

— Станала е грешка — каза Фетърър. — По-бързо! Да изпратим офицери за свързка... Не, ще отидем сами.

Мигновено бе осигурен самолет и те се понесоха към бойното поле. Но вече беше късно — Армагедон бе свършил, роботите бяха изчезнали, а Господ със своето войнство се беше прибрал в селенията си.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 51,52/1990 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.